Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

†

НАША ЦЇСАРЕВА

Глубоким жалем і сумом вкрила ся цїла наша держава, а тим глубшим нинї, коли в послїдне голосять дзвони сумно над могилою Тоі, котра ще нинї тиждень була між живими і як кождий з нас радувала ся житєм, та прийшовши по недузї до здоровля анї не перечувала, що слїдом за нею ходить зьвір в людскім тїлї, що готов єї кождої хвилї позбавити житя. Нинї тиждень тому, коли ледви що минуло полудне, як вже нестало нашої Цїсаревої а нинї віддаємо Ій послїдну прислугу. Нинї складають у Відни Єї тїло до вічного спокою, там, де спочивають і другі покійні члени нашої Цїсарскої Родини.

Сумна доля чоловіка! Він мусить вмирати, хоч і як хотїлось би єму жити. Але сумнїйша, коли він мусить вмирати перед часом, який єму після людского понятя повинен би належати ся. Сто разів сумнїйша, коли смерть скосить єго перед часом, несподївано без єго вини. А що-ж сказати, коли та смерть настане з руки другого чоловіка, котрому він, ба не лиш єму, але й нїкому в сьвітї не зробив нїчого злого?! А з рук такого чоловіка згинула покійна наша Цїсарева. Убийник не мав нїякого жалю, нїякого гнїву до Покійної; він ледви знав Єї з лиця, а пізнав лиш на то, щоби Єї опісля убити без причини!

Настала траґедия нечувана в сьвітї, бо без приміру в істориї людского роду, і нинї она кінчить ся сумним, послїдним актом, похороном нещасливої жертви, погибшої неповинною смертию. Не лиш цїла наша Монархія і єї всї народи, не лиш цїла Европа, але й цїлий сьвіт, де лиш зайшла вість о тій страшній траґедиї, сумує нинї і бодай гадками відводить нещасливу жертву на місце єї вічного упокою, та зітхнувши з цїлої глубини серця, кличе: Вічна Ій память! Пером земля Тій, котра аж до самого дна мусїла випити чашу горести, хоч була на такім становищи, на котрім здавалось би, що цїле житє повинно би було бути Ій раєм!

А що-ж сказати о тім ударі, який стрітив нашого Монарха, котрого добротливість і великодушність славить весь сьвіт!! Найлїпшого, найбільше любленого зі всїх монархів навістив Всевишний найтяжшим ударом. Недостежима воля Божа і треба їй з покорою піддати ся. Так і зробив наш Монарх і з геройством, рідким навіть на становищах володїтелїв народів зносить допуст Божий в покорі і надії на Бога. Нехай же Бог кріпить Єго сили, нехай дозволить Єму переболїти сей найтяжший з ударів судьби, яких зазнав в своїм житю, для добра народів, котрим так славно і з такою печаливостию та самопожертвованєм панував через цїлих пятьдесять лїт, що они готовились сего року торжественним способом виявити Єму свою любов. Сумна і страшна подія перебила се торжество радости. Нехайже бодай щнре сочувство наше в Єго горю буде відрадою для него в тяжких хвилях Єго житя.

В день похорону.

Тіло покійної Цїсаревої спочиває в придворній церкві а приступ до него дозволений вчера і нинї для публики. (Тут треба додати, що церков придворна єсть в серединї досить мала і при такій нагодї не впускають більше людий до неї як що найбільше по десять осіб нараз). Церков в серединї вкрита цїла чорним сукном без нїяких дальших окрас; виднїють ся лиш герби роду Габсбурґів і Віттельсбахів, сполучені з собою латиньскою написию Elisabetha, Imperatrix Austriae 1898. Домовина з тїлом спочиває на катафальку серед церкви а в ногах клячать монахинї і молять ся. По обох боках стоять непорушно як би не живі і з каменя витесані ґвардисти: австрийскї з добутими шаблями, угорскї в червоних дольманах. В головах домовини таборет з цїсарскою і королївскою короною та архікняжим капелюхом, а знов на табореті в ногах по правій руцї ознаки ордеру зьвіздистого хреста в брилянтах і инших ордерів, по лївій руцї чорний вахляр і пара білих рукавичок. На домовинї спочивають вінцї від родини.

Вінців прислано і принесено безчисленне множество, один красший і більший від другого. Урядники двірскї відбирають їх і порядкують. А цьвіти у вінцях з цїлого сьвіта. Досить буде хиба сказати, що сама угорска депутация привезла з собою цїлий ваґон цьвітів з Угорщини. Віденьскї маґазини цьвітів і заведення огородничі не в силї вже доставляти вінцїв. Між иншими прислали вінцї: реґент баварский, шах перский, президент Фор, президент Мек Кінлї і богато инших достойників. Угорска депутация привезла вчера від угорскої палати панів величезний вінець з самих рож, котрий попереду депутациї несло трох гуварів в історичних строях.

На похорон приїхали вже вчера: Король саский, король сербский, великий князь ваймарский і ольденбурґский, кн. Фердинанд болгарский, італїяньский наслїдник престола і богато инших достойників. Мимо того, що король саский вимовив ся від офіцияльного принятя, Є. Вел. Цїсар вийшов єму на стрічу аж на дворець. Оба монархи припали до себе і поцїлували ся двічи, а король саский тронутий до глубини висказав нашому Монарсї своє найщирійше сочувство.

Який сум панує у Відни, до якого степеня дійшли жалїбні манїфестациї, трудно описати. Досить хиба сказати, що навіть всї перекупки віденьскї виступили вчера в чорних хустках на голові, а на лавах і столах, де порозкладали свій товар, позатикали чорні хоруговки. На улицях міста настав рух, якого Відень мабуть ще не видів; глота страшенна а перед палатою цїсарскою, з тої сторони як вхід до церкви, стоїть раз враз многотисячна товпа; люди стоять цїлими годинами, чекаючи коли прийде черга на них і они зможуть дістати ся до церкви. Задля величезного натовпу впускають публику партиями по 30 до 40 людий. В містї переповнені всї готелї; навіть за великі гроші годї дістати якої комнатки.

Вчера з'їхали ся також безчисленні депутациї з ріжних сторін австро-угорскої монархії. Між иншими прибула також депутация міста Львова і Кракова, і депутация соймова з маршалком Баденїм на чолї.

Вчера вечером приїхав тут і наслїдник італїяньского престола Віктор Емануїл. На двірцї повитав єго в заступстві Цїсаря Архікн. Франц Фердинанд. З Лєобен доносять до N.W. Tagblatt-у, що анархісти лагодили в Лєобен замах на Віктора Емануїла, але полїция ще в пору то відкрила і перешкодила. Полїция довідала ся, що двох італїяньских анархістів Карльо Кавілїо з Верчеллї і пивець Тіцці з Роджо постановили убити єго підчас подорожи до Відня і Тіцці виїхав против князя аж до Санкт Файт. Там однакож пізнала єго полїция і арештувала. Спільника єго не можна було доси відшукати.

Новинки.

Львів дня 17-го вересня 1898.

— **З причини похорону бл. п. Цїсаревої,** замкнені нинї всї народні і середні школи, а у всїх церквах відбули ся заупокійні богослуженя.

— **Поворотні білєти по зниженій цїнї.** Важність знижених о 50% білетів поворотних на прогульки до стаций: Дора, Яремче, Микуличин. Тартарів і Ворохта, продовжає ся до кінця місяця вересня с. р. під тими самими вимінками, які оповіщено вже в маю с. р.

— **Пересторога для еміґрантів з Галичини до Канади!** О. Нестор Дмитрів з Канади пише в американьскій „Свободї": Дня 27-го липня с. р. приїхало з Галичини 22 осіб з Ґенуи до Ню-Йорку з паміром їхати до Канади. Позаяк ті люди не мали гроший на дальшу дорогу з Ню-Йорку до Вінніпеґ, то компанїя корабельна була змушена дня 17 серпня відослати тих людий назад до Ґенуи, а з відтам до Галичини. Всякі стараня, щоби тих людий відослати до Канади, остали безуспішні, бо компанія корабельна на свій кошт не хотїла їх відослати, а правительство канадийске з засади еміґрантів з портових місць до Вінніпеґ на свій кошт не транспортує. Яка доля чекає в Галичинї бідаків, що випродали усе своє майно, стратили єго по дорозї, а тепер вертають там жебручими дїдами, можна собі представити. Вже другий такий транспорт подибав я. Перший минувшого місяця в Montreal. Люди, зваблені аґентами, злакомили ся, що шіфкарта коштує з Ґенуи до Ню-Йорку тілько 90—100 зр. Ідуть тою лїнією, а їдуть аж 28—30 днїв огидними кораблями, дїстають неможливо підлий вікт та й ще терплять всякі пакости від робітників-Італїянцїв, котрі їдуть на зарібки до Америки. З Ню-Йорку до Вінніпеґ коштує білет найменче 30 долярів, і так, хто має гроші, може з тяжкою бідою за 7 тижднїв дїстати ся до Вінніпеґ, а кому гроший не стане, завернуть єго з Ню-Йорку, як отсе ту пачку людий завернули. Най-же се буде осторогою для наших людий в Галичинї, най заказують сотному пускатись до Канади через Італію! Як хто вже конечно напре ся до Канади, най їде на Гамбурґ.

— **Дирекция руского народного театру** перебуваючого тепер в Сокали, подає до загальної відомости доохрестної публики, що в суботу дня 17-го с. м., яко в день похорону Цїсаревої Єлисавети, представленя не буде. Репертуар на слїдуючий тиждень ось який: в недїлю 18-го „Маруся" мельодрама в 3 діях Гр. Квітки-Основяненка, а закінчить „Прольоґ" музичний твір о. В. Матюка до слів Із. Мидловского; ві второк 20-го „Зі ступеня на ступень" оперета в 5 діях Ґуґона Мілера; в четвер 22-го „Попихайло" голосна комедия Шуткевича (по довшій слабости виступ п. Стадника); в суботу 24-го „Мікадо", оперета Суліванa; в недїлю 25-го „Капраль Тимко", народний образ Із. Мидловского з музикою В. Матюка.

— **Два випадки наглої смерти** лучило ся оногди у Львові. З поїзду приїхавшого з Підволочиск висїла на Підзамчу якась женщина і упала на перонї труном. Показало ся, що то була Рахеля Ляст з Плїсняи, коло Зборова, 40-лїтна, мати одної дитини. Тїло відвезено до трупарнї при Янівскім кладовищи. — В готели „Метрополь" помер нагло Володислав Косиньский, емеритований ад'юнкт судовий. Похороном заняли ся свояки.

— **Огонь** вибух вчера на Вільцї у Львові коло войскових касарень. Згоріла лиш шопа в цегольни і огонь до години угашено. — Під Микуличином горять лїси. Величезні хмари диму закривають небо від сторони Яремча і Дори і вказують, що пожар обняв великий простор лїса. — Місточко Глогів в західній Галичинї упало жертвою великого огню. Вигоріли аж до тла чотири улицї.

АРАБСКІ ДОТЕПИ.

Нагорода за ретельність.

Я дав свитину з себе — так розповідав Ібн Харіф своїм приятелям — задля того, що она була в однім місци трохи роздерта і я не хотїв її носити, одному факторови, щоби він єї продав. Ще того самого дня вечером приніс менї той фактор за ню гроші — далеко більше гроший, як я сподївав ся дістати. З цікавости спитав я, чи той, що купив, не видів, що одежина подерта. З хитрим вдоволенем відповів фактор, що нї. Я насварив на него і сказав, що то обманьство, а відтак вибрав ся сам шукати того обманеного, щоби єму звернути гроші назад. Але коли я по довгих трудах довідав ся, де він мешкає, сказали менї там, що того, котрого я шукаю, вже нема, бо він кілька годин тому назад вибрав ся з якоюсь караваною до Мекки. Я сїв на коня і на другий день рано здогонив путника. Коли я допитав ся до того чоловіка, сказав я так до него:

— Тота свитина, що ти єї вчера купив, була моя і в однім місци була трохи роздерта. Верни менї єї назад, а я тобі верну твої гроші.

Чоловік той усьміхнув ся і відповів:

— А маєш ще гроші?

Я показав єму гроші.

— Ну, то задержи собі гроші — сказав він, — а я задержу собі одежину, бо така ретельність повинна бути нагороджена.

Так розповідав Ібн Харіф, а приятелї, що слухали єго оповіданя, потакнули з радости. Але Ібн Харіф говорив засумований дальше:

— Коли я тими грішми хотїв щось платити на торговици, о малий волос, що мене не замкнули до кримiналу, бо гроші були — фальшиві.

Вигідна побожність.

До каліфа Омара — так стоїть в книжках — прийшов одного разу посланник від цїсаря з Візантиї. Єго приняли як гостя і в єго честь відбув ся обід, підчас котрого солодке вино плило струями. Посланник здивував ся тим дуже, а коли обід скінчив ся, взяв він одного з двораків на бік і спитав єго:

— А хиба-ж вам пророк не заказав їсти свинини?

— А вже-ж що заказав — відповів тамтой.

— А вина вам не заказав пити?

— Та й то заказав — відповів він.

— А чому-ж ви слухаєте тамтої заповіди а сеї нї?

Дворак не знав вже, що на то сказати і відповів:

— Я сам не пю вина. Спитай тамтих других, що пили і не слухали заповіди.

А Візантиєць усьміхнув ся і сказав: Не їсти свинини вам легко, бо маєте богато всїляких лїпших страв; але щось лїпшого від вина не можете знайти — отже й пєте єго та думаєте собі — нехай пророк буде собі пророком!

Чи той дворак завстидав ся, не сказано.

Ібн Гарета, званий розумним.

Гарун-аль-Рашід дістав був звідкись дуже дорогий, богато вишиваний плащ. Коли єго перший раз взяв на себе, то двораки аж не знали як начудувати ся та нарадувати ся тому плащеви. Лиш один з них мовчав і не відзивав ся, а то був Ібн Гарета. Каліф здивований прикликав єго до себе і так відозвав ся до него:

— Не вже-ж ти однїсенький, котрому сей плащ не сподобав ся?

— Великий каліфе — відповів Ібн Гарета — я єго навіть ще не видів. Бо коли я удостоїв ся тої ласки, що можу стояти перед моїм володітелем, то дивлю ся лиш на єго лице, а не на єго одїж.

Ті розумні слова урадували володїтеля вірних і він постановив собі нагородити того чоловіка. Отже коли відпускав двораків від себе сказав до них: Прийдїть завтра знову всї до мене. Хто з вас найбільше удостоїть ся того, тому дарую відтак отсей плащ.

Отже на другий день зійшли ся всї лиш не було Ібн Гарети. Гаруна то дуже здивувало і він казав єго закликати. На питане князя, чому він з власної волї не явив ся і чи він вже згори уважав себе за недостойного того плаща відповів розумний Ібн Гарета:

— Коли тобі, каліфе, мене, твого слугу потреба, то ти знаєш, де моя хата і одно слово з твоїх уст, а я готов чолом бити перед твоїм престолом. Коли-ж би я був прийшов з власної охоти, сподіваючись, що дістану плащ, а ти був би ним надїлив когось иншого а не

— **О самоубийстві з жалю за внучкою,** якого допустила ся в Кракові пані Б., доносять, що нещастна померла вже від попареня. При тім заходить підозріне, що пані Б. не допустила ся самоубийства, лише що стала жертвою нападу. Коли еї перевозили в непритомнім стані до шпиталя, пропало з еї мешканя 12.000 зр. і то іменно викликало підозріне.

— **Дурисьвіт.** В Подгуржи коло Кракова увязнено бувшого льокая Людвика Цюру, котрий перебирав ся за монаха і між темним населенем збирав датки на костел в Лежайску, при чім дуже підносив стан монаший, а виступав против сьвітского духовеньства. При нім найдено сьвідоцтво зі сфальшованим підписом ґвардияна, о. Луки Данкевича з Лежайска. Видко доходи мав не злі, бо мешкав постійно з жінкою в Кракові, де мав дві хорошо устроені комнати і кухню. Дурисьвіта арештовано і відставлено до суду.

— **Летарґічний сон.** Одескі лікарі слідять з цікавостию причини незвичайної сонности. Пятнайцятьлітний хлопець Болеслав Ткач, западає що чотири дни по обіді в сон, що тревае чотири доби. Перший раз попав Ткач в такий сон в 12-тім році житя і переспав тоді без перерви 26 днів.

— **Нещасна пригода.** Дня 12-го с. м. рано їхало на возї з Фриштака до Коросна на ярмарок 15 осіб. На мостї в селї Торошівцї зломив ся дишель і віз упав з висоти 4 метрів. Одна особа погибла на місци, а 10 потерпіло більші або менші рани.

— **Замордоване бурмістра.** Недавно тому замордовано бурмістра міста Мадеі Сарді на Сардинії, іменем Корда. Показало ся, що в убийстві брало участь посередно або безпосередно з 20 осіб, політичних противників жертви; майже всї виновники поутікали. Арештовано пятьох міских радних.

— **Помер** о. Іван Лопушиньский, бувший учитель ґімназиї в Станиславові, відтак у оо. Єзуїтів в Хирові, а вкінци при польскій ґімназиї в Тїшинї, сими днями в 61-ім році житя, а 38-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Віденъ 17 червня. В похороні Цїсаревої возьме участь майже весь епіскопат Австриї і Угорщини. Благословити тїло буде кард. Ґруша в сослуженю пралатів Горного і Чоккого.

Віденъ 17 вересня. Нинї рано приїхав кн. реґент баварский Люітпольд, відтак король румуньский а рівночасно і кн. Християн шлесвіцко-гольштиньский з Монахова. Дальше приїхали кн. Альфред саско-кобурґский і вел. кн. Алексїй з Карльсбаду.

Віденъ 17 вересня. Наочні сьвідки оповідають трогаючу сцену, яка відбула ся, коли привезено тїло покійної Цїсаревої до придворної церкви. Цїсар старав ся всїми силами запанувати над своїм тяжким горем, але таки не міг і лиш дусив плач в собі. Коли скінчило ся благословене тїла, Цїсар укляк, розплакав ся в голос, припав до домовини і поцїлував еї. З Цїсарем заплакали і всї присутні. Відтак встав Цїсар і спитав ґрафиню Старай, чи Цїсарева дуже терпіла. На то відповіла ґрафиня, що мабуть нї, бо Цїсарева незадовго омлїла а відтак зітхнувши, в послїдне віддала Богу духа.

Мельбурн (Австралїя) 17 вересня. З причини смерти Цїсаревої Єлисавети відбуло ся тут величаве богослужене, в котрім взяли участь тимчасовий ґубернатор кольонії, президия і члени парляменту та достойники цивільні і войскові. На правительственних і публичних будинках поспускано хорухви до пів машту.

Віденъ 17 вересня. Віденьска ґазета урядова оголосила письмо цїсарске з дня 15 с. м. іменуюче на ново дотеперішну президию Палати панів на час найблизшої сесиї Ради державної.

Женева 17 вересня. Оногди вечером арештувала тут поліция Італїянця Джовані Сільва підозріного о спілку з Люккенім. Сільва ще тамтої суботи розповідав докладно всї подрібности злочину і при тім хвалив Люккені'го. Єсть підозріне, що той чоловік з сивою бородою, котрий перед самим замахом ішов з Люккенім, був перебраним его товаришем.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Добрі ради.

— Впорядкована наука господарства. (I. Рільництво). Підсоне (клїмат) есть найбільшої ваги для зросту ростин і оно то есть причиною того, що ростини розширяють ся на земли на всїлякі полоси. Як они розширені після тих полос, о тім учить основно ростинна землепись (ґеоґрафія) а ми тут наведемо з неї лиш дещо важнїйшого про управні (культурні) ростини. Із ростин збіжевих потребує ячмінь найкоротшого часу до росту, удає ся длятого і доспіває ще й в північнім підсоню, отже есть найдальше розширений, т. е. від рівника, аж до 70 степеня північної ширини. Ячмінь росте ще на Північнім пригірку (Nordkap), на островах Фарер (Faröer), на Оркадах і над білим морем. В горах Гімаляя підходить він аж до висоти 3500 метрів, але в Швеции управляють его лиш до висоти 75 метрів понад поверхнею моря. — Не так далеко на північ сягає управа жита. В Норвеґії доходить она до 65 або 67-го степеня північної ширини. Острови Фарер лежать вже поза тою границею, до котрої жито доходить. В теплім підсоню управа жита іде також дуже високо; навіть вже у Франциї сіють его у висоті 1650 метрів. — Майже так само далеко на північ і високо в гору іде управа гречки; она розширена майже в цїлій північній Европі. Татарска гречка (татарка) есть в Сибіри а недалеко Байкалского озера росте дико. — Північна границя управи пшениції іде через північну Анґлію і північну Німеччину. Яру пшеницю сіють в Росиї, що правда, далеко на півночи аж до 61-го степеня, але все-таки аж в полудневій Анґлїї і Франциї і в полудневo-всхідних краях сіють пшеницю на хлїб. Висота, до якої доходить управа пшениці, буває всїляка; на рівнику 2500 метрів, у Франциї 2150 метрів, в Мехіку 750 метрів.— Північна границя управи вівса сходить ся в Росиї з границею жита, а в Шкоциї з границею управи пшениці. — Північна границя кукурузи, котра любить особливо горяче і вогке підсоне зворотникових сторін, де одно зерно дає 800, сягає в Европі аж до 49 степеня півн. шир. дальше на півночи садять еї лиш в городах. Управа кукурузи підходить до значної висоти; на мехіканьскій вижинї 2000 до 2250 метрів, в Перу до 3000 м. В горячій Америцї сіють еї на хлїб. — Бараболю садять в Европі від міста Гамерфест в Ляпляндії (71 степ. півн. ширини), на Ісляндиї, на островах Фарер аж до Середземного моря. В Америцї, де есть вітчина бараболї садять еї аж до 3000 метрів в гору. Дальше садять бараболю в Камчатцї, Сибіри, Індиї, Хінї, Японї, в Новій Голяндиї і на Новій Зеляндиї. — Лен сіють в цїлій середній Европі, а в Росиї аж до Лїфляндиї. — Конопл ї, що походять з Персиї управляють в полудневій Німеччинї, на Руси, в Росиї, Прусах, північній Америцї і в Азиї. В Швециї доходять они, аж до 60 степ. півн. шир. — Тютюн доходить на північній півкули аж до 55 степ. а на полудневій півкули до 40 степеня ширини. — Виноград в Европі можна управляти лиш до 55-го степеня півн. шир. — Північна границя дерев іде полудневими сторонами Ґренляндиї, Ісляндиї і почерез Нордкап в Скандинавії аж до 71-го степ. півн. шир. Найдальше на північ іде береза (71 степ.), низше сосна (70 степ.), ялиця (67 степ.), дуб (63 степ.), бук (59 степ.), каштан (47 степ.)

— Домашний напиток із сливок можна так зробити: На 100 кільо вчасно спілих сливок бере ся 100 лїтрів води і 15 кільо цукру). На 100 кільо пізно спілих сливок, котрі звичайно мають в собі більше цукру а менше квасу, досить буде взяти 50 лїтрів води і 10 до 12 кільо цукру. Кістки з сливок треба вибрати а сливки подушити. До одної і другої мішанини треба додати 75 до 100 ґрамів прасованих дріжджів, мішанину кілька разів на день заколочувати, а відтак по 3 або 4-ох днях витиснути. Як би кисненe не добре відбувало ся, то треба ще додати 20 ґрамів сальміяку (хльорамону). Підчас кисненя і по викисненю треба уважати на то, щоби був як найменший приступ воздуха. Коли кисненe скінчить ся, треба плин спустити до бочівки в серединї трохи обсмаленої.

мене, то я би уважав ся упокореним на ціле житє перед моїми приятелями і товаришами.

Так сказав Ібн Гарета а князь приступив до него і вложив плащ на пего. А другі двораки лиш вибалушили очи один на другого і дуже призадували ся.

Даремна хитрість.

Послухайте, що менї розповідав мій батько:

— Я знав одного чоловіка, що був славний задля свого скупарства. Сидить він одного разу в городї коло своеі хати і їсть хлїб з медом, аж видить здалека, що іде якийсь гість. Він чим скорше сховав хлїб та ухитрившись каже:

— Жаль менї, що не можу тебе приймити отсим медом, бо не маю хлїба до него:

А гість відповідає спокійно: Нїчого не вадить! — та бере ся до горшка з медом. Скупар придивляє ся ему якийсь час і стає то зелений та жовтий від злости. Аж наконець каже:

— „Мій брате дорогий, то дуже не здорово!"

— Я то знаю — відповів гість і набрав собі знову меду — але не для мене, лише для тебе!

А мій батько додав до того: Хоч би ти й як був хитрий, а все-таки знайде ся хтось, що і тебе перехитрить.

Без чого можна найбільше обійти ся.

Абу Дулама, звістний поет, написав був на каліфа Аль Манзура, похвальний стишок. Каліф казав его тогди прикликати до себе і промовив до него:

— Випроси собі яку ласку у мене, а я тобі еї зроблю!

— Князю вірних — відповів поет — менї би дуже хотїло ся мати гончого пса.

— Будеш его мати — відповів каліф.

— Але коли я буду мати гончого пса, то треба менї ще й коня до польованя — говорив Абу Дулама дальше.

— Дарую тобі й коня.

— А де-ж менї полювати, коли у мене нема ґрунту?

— Визначу тобі й ґрунт.

— Але бо дичину, яку сполюю, треба приправити. А як я возьму собі жінку, то будуть дїти — з чого-ж менї їх живити?

— З тих тисячу денарів, що їх тобі дам.

О найблагороднїйший зі всїх каліфе, позволь, нехай устами моїми поцїлую порох на твоїх черевиках!

— Того вже нїколи не позволю! — відповів каліф Аль Манзур і поступив ся кроком взад.

— Горе менї — відозвав ся Абу Дулама, той поет, як би его щось заболїло. — Ти уважаєш мене недостойним тої ласки! Ну, то бодай ти відмовив менї то, без чого я і моя родина можемо найлекше обійти ся!

Аль Манзур був того дня в чудовім гуморі. А то було для Абу Дулама добре, бо хто-ж би хотїв задля одного дотепного слова стратити однїсеньку голову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Артистичне Заведенє ритівниче і фабрика стампілїй кавчукових **А. ЦІҐМАНА у Львові при ул. Сикстускій ч. 14** виконує красно всїлякі роботи, а іменно: Стампілїї кавчукові і металеві для ц. к. Старосте, Судів, парохій, громад і т. д., стампілїї датові самозвохчуючі разом з біжучими числами (prezentatum), таблицї ляні і мальовані, таблицї з бляхи прасованої для заприсяженої сторожи виділової, полевої і лїсної, всїлякі ґравури на золотї, сріблї і дорогих каменях, поручає також яко новість патентовані друкарнї кавчукові, котрі дають можність кождому складати всїлякі відозви, оголошеня і т. п., одинокий виріб печаткових марок у всяких красках і т. д. Склад фарб до стампілїй в коробках патентованих не висихаючих і у всїляких красках. Замовленя в провінциї довершує ся відворотною почтою. 41

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Старим і молодим

поручаю недавно видану і значно побільшену книжку радника мед. дра Мілера о

недугах тайних і нервових і радикальнім їх вилїченю.

За надісланем **60 кр.** в марках листових, висилає вже оплачену посилку

CARL ROEBER
Braunschweig. 11

„MODY PARYSKIE“

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнїйше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї „Mód Paryskich“ у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жаданє безплатно.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).